

Sygn. akt II Ka 183/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniach 17 i 30 czerwca 2015 r.

sprawy **K. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 92 §1 kw i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez obwinionego i obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 10 lutego 2015 r. sygn. akt II W 687/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. C. w M. kwotę 723,24 złotych w tym (135,24 zł podatku V AT) za obronę obwinionego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

sygn. akt II Ka 183/15

UZASADNIENIE

K. K. obwiniony został o to, że w dniu 11 marca 2014r. około godziny 14.30 na odcinku drogi M.-K., gmina M., powiat (...), kierując samochodem O. (...) i rejestrując przebieg jazdy kamerą video umieszczoną na przedniej szybie samochodu dopuścił się następujących wykroczeń niestosowanie się do znaku pionowego B-20, nie zatrzymanie pojazdu, zatrzymanie i postój pojazdu na jezdni w warunkach powodujących utrudnienia ruchu, wyprzedzania na skrzyżowaniu,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw, art. 90 kw i art. 97 kw.

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. obwinionego **K. K.** uznał za winnego tego, że 11 marca 2014r. około godziny 14.30 na odcinku drogi M.-K., gmina M., powiat (...), kierując samochodem O. (...) nie zastosował się do znaku pionowego B-20, nie zatrzymując pojazdu oraz zatrzymał pojazd na jezdni w warunkach powodujących utrudnienia w ruchu, tj. popełnienia wykroczeń z art. 92 §1 kw i art. 90 kw i za to, na podstawie art. 92 §1 kw w zw. z art. 9 §2 kw skazał go na karę 300 złotych grzywny;

II. obwinionego **K. K.** uniewinnił od czynu polegającego na wykonaniu manewru wyprzedzania w obrębie skrzyżowania;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. C. 265,68 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę sprawowaną z urzędu;

IV. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych opłaty oraz 365,68 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu

Apelacje od tegoż wyroku wnieśli: obwiniony i jego obrońca.

Obrońca obwinionego na podstawie art. 103 §2 kpw zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie pkt I i uznania obwinionego winnym popełnienia wykroczeń z art. 92 §1 kw i 90 kw i na podstawie art. 427 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 §1 i 2 kpw orzeczeniu temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5 §2, 7 i 410 kpk, a polegający na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, polegającym na uznaniu, iż oględziny plików zapisanych na skopiowanej uprzednio płycie CD pozwalają na stwierdzenie, że to obwiniony K. K. prowadził pojazd, z którego dokonywane było nagranie, a ponadto że stwierdzone przez Sąd Rejonowy okoliczności dotyczyły miejsca i czasu wskazanego we wniosku o ukaranie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż stwierdzone podczas protokołu oględzin płyty CD, na rozprawie w dniu 10 lutego 2015r., zachowania były zachowaniami obwinionego K. K. w sytuacji, gdy odtworzone pliki w żaden sposób nie pozwalają na przyjęcie, iż osobą kierującą pojazdem jest obwiniony, w szczególności w sytuacji, gdy przesłuchany w charakterze świadka zdarzenia objętego wnioskiem o ukaranie C. B. opisuje zachowania obwinionego w sposób odmienny od przedstawionego w nagraniu, a data i godzina uwidoczniła na nagraniu nie odpowiada dacie objętej zarzutem.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego K. K. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obwiniony w osobistej apelacji na podstawie art. 103 §2 kpw zaskarżył wyrok w całości i orzeczeniu temu zarzucił:

1) na zasadzie art. 427 §2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw naruszenie przepisów postępowania, a to art. 5 §1 pkt 1 i 2 kpw poprzez wydanie wyroku pomimo istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a to braku wiarygodnych dowodów, potwierdzonych faktycznymi okolicznościami w dniu zdarzenia, co stanowi podstawę do umorzenia postępowania, gdyż czynu nie popełniono albo czyn nie zawiera znamion wykroczenia;

2) na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 439 §1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 §1 pkt 2 kpk polegającą na niewłaściwym niezastosowaniu przepisu poprzez przyjęcie przez Sąd, że obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów podczas gdy zebrany materiał dowodowy wskazuje podstawy do umorzenia postępowania z uwagi na art. 5 §1 pkt 1 kpw;

3) na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 54 §1, 4 kpw w zw. z art. 41 kpw, polegającą na przyjęciu za wiarygodny dowód z zeznań świadka C. B., w sytuacji gdy świadek w dniu 25 listopada odmówił składania zeznań, stwierdził że nie widział kierującego w dniu zdarzenia, tj. 11 marca 2014r. i nie rozpoznał na sali obwinionego oraz nie potwierdził zarzucanych czynów przez policję;

4) na zasadzie art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw błąd w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie przez Sąd, że obwiniony wypełnił znamiona czynu z art. 92 §1 kw, art. 90 kw i art. 97 kw, podczas gdy materiał dowodowy

zebrany w postępowaniu, tj. niepotwierdzone w sądzie zeznania świadka, przegrana dwa razy, nieoryginalna płyta CD z amatorskiej kamery nie wskazuje, że obwiniony dopuścił się zarzucanych czynów dnia 11 marca 2014r.;

5) na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w przyjęciu, że obwiniony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, natomiast skutki czynu stanowiące jego ustawowe znamię i decydujące o zaistnieniu przestępstwa są objęte winą nieumyślną sprawcy („powoduje nieumyślnie”). Działając w granicy art. 7 §2 kpw nie popełnia wykroczenia umyślnego, kto pozostaje w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego;

W związku z powyższym obwiniony, podkreślając również, że nie dopuścił się wykroczenia z art. 97 kw, żaden świadek, w tym też przesłuchany policjant, nie potwierdził, aby obwiniony dopuścił się zarzucanych wykroczeń złożył już w sprawie skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich, na podstawie art. 437 §1 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, uniewinnienie obwinionego od zarzucanych wykroczeń, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub uchylenie wyroku i umorzenie postępowania.

Nadto na podstawie art. 118 §2 kpw wniósł o zasądzenie na rzecz obwinionego od Skarbu Państwa albo oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji w wysokości według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie wskazać należy, że wniesione pisemne środki zaskarżenia zawierają zarzuty obrazy prawa karnego procesowego i z tego względu te pokrywające się będą rozpoznane łącznie. Nadto apelacja osobista obwinionego zawiera wprawdzie w pkt 2 zarzut obrazy prawa karnego materialnego, jednakże jego treść już na powyższe nie wskazuje (obraza art. 439 §1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 §1 pkt 2 kpk). Poza tym niedopuszczalne jest zawarcie w jednym środku zaskarżenia zarówno zarzutów obrazy prawa materialnego i procesowego, gdyż „obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu” (wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 1978r., I KR 124/78, OSNPG 3/1979, poz. 59), zatem „nie ma obrazy prawa materialnego, jeżeli wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę” (wyrok Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 1978r., I KR 155/78, OSNKW 12/1979, poz. 233). W takich wypadkach podstawą odwoławczą „może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (...), a nie obraza prawa materialnego” (wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 1974r., V KR 212/74, OSNKW 12/1974, poz. 23).

Kontrola zaskarżonego orzeczenia i jego pisemnych motywów pozwala na przyjęcie, że Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, wbrew wywodom zawartym w obu apelacjach, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie można dopatrzeć się w nich błędu. Wnikliwie Sąd ten przeanalizował całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazując którym z tych dowodów przyznał walor wiarygodności i dlaczego, a którym z nich tego przymiotu nie nadał i z jakich przyczyn. Zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest pełna, logiczna i przekonująca. Została przeprowadzona zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 kpk. Znajduje wyraz w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, a jej prawidłowość pozwala się skontrolować w postępowaniu odwoławczym, nie wymagając korekty.

Zdaniem Sądu odwoławczego, apelacje mają charakter polemiczny, nieuwzględniający w sposób pełny i należyty całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności i treści materiału dowodowego oraz płynących z niego wniosków. Ich autorzy ograniczają się do wyeksponowania dowodów korzystnych, pomijając przeciwne, kwestionując te ustalenia i oceny, które są sprzeczne z ich oczekiwaniami i przedstawiają w to miejsce własne, bazujące przy tym na tych dowodach, bądź tych ich fragmentach, które dają się zinterpretować w sposób sprzyjający linii obrony obwinionego. Ta metoda kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia nie może zostać uznana za skuteczną. Nie

sposób zatem zgodzić się z poglądem skarżących, iż w toku rozpoznania niniejszej sprawy Sąd I instancji naruszył przepisy art. 5 §2, 7 i 410 kpk i to w sposób mogący rzutować na treść wyroku.

Podkreślić w tym miejscu należy, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tejże wiary innym, znajduje umocowanie w treści art. 7 kpk. Ponadto dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014r., II KK 17/14, LEX nr 1425048). W ocenie Sądu II instancji, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów stanowiła wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego oraz została w sposób należyty uargumentowana w uzasadnieniu wyroku. Pozostaje zatem pod ochroną art. 7 kpk. Skarżący zaś nie przedstawili na tyle przekonujących i logicznych argumentów, aby można było pogląd ten podważyć. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie zawiera błędów natury faktycznej, ani też logicznej. Z tego względu przeciwstawianie przez skarżących powyższym ustaleniom odmiennego poglądu, na podstawie wybiórczo interpretowanego materiału dowodowego nie świadczy o tym, że Sąd orzekł z obrazą art. 7 kpk.

Treść środków odwoławczych wskazuje na to, iż podstawowym ich celem było wykazanie, że Sąd orzekał na podstawie niepełnego materiału dowodowego, gdyż swoje ustalenia oparł przede wszystkim na dowodzie w postaci protokołu oględzin nagrania na płycie CD, która nie stanowiła oryginalnego nagrania plików z kamery umieszczonej na kokpicie samochodu i która zapisywała ruch tego pojazdu i pojazdów jadących przed nim. Prawdą jest to, iż odtworzone nagranie w postępowaniu wyjaśniającym, jak i po raz kolejny przeegrane przez informatyków na nową płytę CD i odtworzone przez Sąd na rozprawie, nie stanowiło oryginalnego nagrania zdarzenia, o które chodzi w sprawie. Oryginalna płyta z nagraniem dostarczona została przez K. K. do Komisariatu Policji w M. i dołączona do sprawy RSOW 33/14 dotyczącej stworzenia zagrożenia w ruchu drogowym przez kierującego samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...). (k. 3). W celu weryfikacji powyższych nagrań Sąd odwoławczy zażądał dostarczenia przez KP w M. oryginalnej płyty i przy pomocy informatyka odtworzył je na rozprawie odwoławczej. Okazało się wówczas, iż co prawda dwie płyty znajdujące się w aktach sprawy zacinają się i informatyk dokonał ich przegrania na twardy dysk komputera, jednakże po dokonaniu tej czynności odtworzono wszystkie trzy nagrania, w tym również zawarte na oryginalnej płycie i okazało się, że zawierają one nagranie tego samego zdarzenia drogowego. Zupełnie niezrozumiałe jest zawarte w pisemnym środku zaskarżenia stanowisko obrony poddające w wątpliwość to, kto kierował samochodem, w którym była zamontowana kamera utrwalająca przebieg trasy, skoro sam obwiniony przyniósł tę płytę do KP w M. informując o powyższym, (k.3), dołączył też pismo zatytułowane „Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa”, z którego również wynika, że w dniu zdarzenia kierował samochodem marki O. (...) i rejestrował tor ruchu jadącego przed nim samochodu marki V. (...) nr rej. (...). Poza tym podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu wyjaśniającym K. K., nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu podał, iż to on był kierowcą pojazdu, jednakże nie popełnił żadnego wykroczenia, nadto okoliczność ta wynika z zeznań policjanta A. W., który przybył na interwencję zgłoszoną przez obwinionego. Z jego depozycji wynika, że K. K. został wówczas wylegitymowany i to on był kierowcą O. (...), który jechał za pojazdem kierowanym przez C. B. i zarejestrował kamerą video wykroczenia, jakie miał popełniać w czasie jazdy wskazany świadek. Z tego względu nie można za obrońcę uznać, iż zeznania tego świadka tylko dlatego, że nie był naocznym obserwatorem zdarzenia nie mogą stanowić dowodu na to, iż to K. K. kierował O. (...) i dokonywał nagrania, które znajduje się w aktach sprawy, popełniając przy tym wykroczenia. Na rozprawie obwiniony potwierdził treść pierwszych wyjaśnień. W tej sytuacji Sąd orzekający miał pełne prawo do uznania, że to obwiniony był kierowcą O. (...) i dokonywał nagrania na kamerze zamontowanej na kokpicie jego pojazdu, a następnie nagranie to przegrał na płytę CD i dostarczył do KP w M., do czego zobowiązał się na miejscu zdarzenia (zeznania świadka A. W. z postępowania wyjaśniającego). Wskazać jeszcze należy na to, że K. K. opisał w apelacji jak wyglądała dostarczona przez niego płyta, w szczególności, iż była opisana zielonym markerem i tak wyglądającą płytę przesłał Sądowi odwoławczemu KP w M. (k. 101). Z tego względu zarzut apelacyjny w tym zakresie uznać należało za chybiony. Obwiniony wprawdzie na rozprawie odwoławczej stwierdził, iż jego zdaniem dostarczona płyta nie jest tą oryginalną. Tego twierdzenia, w świetle wyżej wskazanych, niewątpliwych dowodów Sąd II instancji nie zaakceptował uznając, że zajęte na rozprawie odwoławczej stanowisko jest nową linią obrony K.

K. i nie zasługuje na akceptację. obrońca obwinionego kwestionując wiarygodność dokonanego nagrania podnosi również, iż na nagraniu jako jego data figuruje 2013/04/03 i zaczyna się ono o godz. 19:21:42. Rozbieżność tę zauważył również funkcjonariusz policji przeprowadzający oględziny płyty CD w postępowaniu wyjaśniającym (k.7v). Powyższy zapis absolutnie nie dyskwalifikuje wiarygodności nagrania z przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Zgromadzone w sprawie dowody osobowe, o których była mowa wyżej, jak również napis wykonany przez obwinionego na oryginalnej płycie dołączonej do akt sprawy (k. 101) wskazują na to, iż zaistniało ono w dniu 11 marca 2014r. Okoliczności sprawy i doświadczenie życiowe Sądu odwoławczego wskazują na to, iż w kamerze nie została ustawiona właściwa data i stąd na nagraniu widnieje 2013/04/03, a nie 2014/03/11.

Obaj skarżący kwestionują też oparcie się Sądu na dowodzie z zeznań świadka C. B. w szczególności z uwagi na to, że w części dotyczącej opisu położenia pojazdu obwinionego w chwili zatrzymania są one sprzeczne z dołączonym nagraniem. Sąd orzekający rozbieżność dostrzegł, jednakże zasadnie oceniając depozycje tego świadka odrzucił je jedynie w tym zakresie, w pozostałym obdarzając je wiarygodnością. Dokonanie takiej właśnie oceny zeznań C. B. świadczy właśnie o obiektywizmie, a kpk nie zakazuje przeprowadzonego dowodu częściowo podzielić, a w innej części zanegować, jeżeli swoje stanowisko należy uzasadnić. Absolutnie, jak chcą tego skarżący, powyższe nie wskazuje na dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Nie można również uznać, że Sąd meriti dopuścił się uchybienia, gdyż nie przesłuchał obwinionego w zakresie oględzin płyty CD. Przypomnieć należy, iż K. K. do powyższego odniósł się, składając wyjaśnienia na k.13 w toku postępowania wyjaśniającego, natomiast na rozprawie odmówił on składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania (k.45v-46).

Jeśli zaś chodzi o apelację osobistą oskarżonego, to podnosi ona istnienie bezwzględnych powodów odwoławczych, ale na poparcie swojego stanowiska żadnego z nich nie wskazuje, a kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd orzekający, błąd w ustaleniach faktycznych i rażąca surowość orzeczonej kary. Należy podkreślić, że Sąd prawidłowo przyjął, iż nagranie z kamery, przeanalizowane dwukrotnie, tj. raz przez dokonującego oględzin policjanta, a drugo raz przez Sąd orzekający, wskazuje w sposób klarowny i ewidentny, że K. K. dopuścił się dwóch a nie trzech wykroczeń opisanych w przypisanym w wyroku czynie, a mianowicie nie zastosował się do znaku pionowego B-20 STOP, nie zatrzymał pojazdu (art. 92 §1 kw) i zatrzymał pojazd na jezdni, na środku pasa ruchu, tj. w warunkach powodujących utrudnienia ruchu (art. 90 kw). Sąd II instancji wprawdzie z innego powodu odtwarzał nagrania, gdyż badał, czy wszystkie płyty zawierają ten sam zapis, to również za Sądem orzekającym uznał, iż obwiniony popełnił wskazane wykroczenia, natomiast nie można było przypisać mu zarzutu wyprzedzania na skrzyżowaniu (art. 97 kw). Popełnione przez obwinionego wykroczenia zostały dokładnie opisane w protokole rozprawy w trakcie odtwarzania płyty, a także przeanalizowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, które sporządzone zostały zgodnie z wymogami płynącymi z art. 424 kpk. Z tego powodu nie można uznać za wiarygodne twierdzenia obwinionego, że tych wykroczeń się nie dopuścił, czy też że działał w błędzie (nie wykazał na czym błąd ten miałby polegać). Brak jest z jego strony jakichkolwiek argumentów na poparcie gołosłownych oświadczeń. W uzasadnieniu apelacji obwiniony podniósł, niewskazane wcześniej, kolejne zarzuty, które również należało uznać za nietrafne. Wskazał, że Sąd I instancji naruszył art. 406 §1 kpk w zw. z art. 81 kpw, gdyż po zamknięciu przewodu nie udzielił głosu stronom. Okoliczność taka nie wynika jednak z treści protokołu rozprawy głównej z dnia 10 lutego 2015r. Wynika z niego (k. 53v), że obecni na rozprawie obrońca obwinionego i obwiniony mieli udzielony głos. obrońca obwinionego w ostatnim słowie wniósł o uniewinnienie K. K. i zasądzenie kosztów tytułem nieopłaconej obrony sprawowanej z urzędu, zaś obwiniony przyłączył się do stanowiska obrońcy. Brak jest również podstaw do uznania, iż dla prawidłowego wyjaśnienia okoliczności sprawy zachodziła konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego celem wykazania, czy nagranie na płycie CD, przegranej z oryginalnej płyty, nie nosi śladów manipulacji. Taki zarzut w chwili obecnej, kiedy Sąd odwoławczy dołączył oryginalną płytę CD i wszystkie je odtworzył, jest bezprzedmiotowy.

Chybiony jest również zawarty w obu środkach odwoławczych zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5 §2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż błędne jest podnoszenie w ramach zarzutu naruszenia przepisów postępowania jednoczesnej obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Zważyć trzeba, że podnosząc zarzut obrazy art. 5 §2 kpk apelujący niejako próbuje ocenę

materiału dowodowego poczynioną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, albowiem wątpliwości, o których mowa we wskazanym przepisie mogą być stwierdzone wyłącznie o rezultaty prawidłowo zastosowanej zasady swobodnej oceny dowodów (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013r., V KK 119/13, LEX nr 1400594, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013r., II KK 207/12, LEX nr 1299162).

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w materiale dowodowym sprawy i w toku rozumowania Sądu I instancji okoliczności, które winny były wątpliwości Sądu wywołać. Zatem wszystkie niespójności dowodowe nie miały nieusuwalnego charakteru i dawały się rozwikłać w drodze stosowania logicznego rozumowania i analizy opartej na wiedzy i doświadczeniu życiowym.

Niewątpliwym pozostaje więc prawidłowe ustalenie przez Sąd meriti, iż obwiniony zachowaniem swoim dopuścił się przypisanego mu czynu. Sąd I instancji prawidłowo go zakwalifikował i swoje stanowisko w tym zakresie również należycie i wyczerpująco uzasadnił, spotkało się ono z pełną aprobatą Sądu odwoławczego.

Tak jak nie budzi żadnych wątpliwości wina obwinionego w odniesieniu do przypisanych mu w wyroku wykroczeń, tak również z pełną aprobatą Sądu odwoławczego spotkało się rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary. Orzeczona względem obwinionego kara nie nosi cech rażącej surowości, a tylko w takiej sytuacji jej wymiar mógłby zostać przez Sąd II instancji skorygowany. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji wymierzając K. K. karę w pełni uwzględnił okoliczności zarówno te dla niego obciążające, jak i przemawiające na jego korzyść, o czym przekonuje zarówno rozmiar orzeczonej sankcji, jak i treść pisemnych motywów wyroku. Jednocześnie Sąd nadał im właściwą rangę i znaczenie. W związku z tym Sąd Okręgowy nie dopatrył się, by w sprawie niniejszej zachodziła przewidziana w art. 438 pkt 4 kpk podstawa do zmiany wyroku. Zdaniem Sądu odwoławczego tylko orzeczenie kary tego rodzaju i w takim wymiarze jest w stanie zapobiec naruszeniu przez K. K. prawa w przyszłości. Nadto orzeczona względem obwinionego kara uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił. Zdaniem Sądu II instancji wymierzona kara uczyni również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc odpowiedniej reakcji dla tego typu zachowań. Jest przy tym współmierna do stopnia zawinienia oraz wystarczająca do tego, by podziałała na obwinionego powstrzymująco i uświadomiła nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. W ocenie Sądu odwoławczego tak orzeczona kara spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw. Sąd I instancji dostrzegł, iż aktualna sytuacja finansowa obwinionego nie jest korzystna, gdyż jest on osobą bezrobotną, zadłużoną i pozostaje na utrzymaniu rodziców, jednakże też trafnie zauważył również, że jest on młodym, zdrowym człowiekiem, studentem prawa w systemie zaocznym i z tego względu z pewnością będzie miał możliwość podjęcia zatrudnienia i uregulowania należności w kwocie 365,68 zł.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w wywiezionych środkach odwoławczych oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Sąd II instancji zwolnił obwinionego od wydatków postępowania odwoławczego uznając, iż zważywszy na jego sytuację osobistą i majątkową, eksponowaną w apelacji, nie jest on w stanie uiścić należności ponad te, do jakich jest zobowiązany na podstawie wyroku Sądu I instancji.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 §1 kpk w zw. z art. 456 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw, orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.